

Yıldız

Aylarca karnımın içinde devinip duran bebeğe bakıyorum. Kafası göğsümde, elleri elimde öylece oturuyoruz. Başına gelen onca şeye karşın metanetini koruyor. Bütün gün o oda senin, bu oda benim dolaşıp durdu oysa hastanede. Kimi şefkatli, kimi hoyrat onlarca el dokundu minik bedenine. O sustu, biz ağladık. Belki bizi hoş tutmak için çarpıyor minicik kalbi. Hani bir başlasa ağlamaya feryat figan hepimiz koyuvereceğiz ama...

Umut, kedi, ben ve bebek yan yana oturuyoruz. Uzunca bir yolculuktan sonra mola vermişiz gibi. Yüzümdeki ifadesizliği bozmaya yeminli sineği saymazsak, her şey sütliman. Gündüzün çılgınlıkları, bağışmaları, siren sesleri, meraklı gözler, acıklı yüzler, cevapsız bekleyişler nihayet siyah halının altına süpürüldü. Birbirine bakan, yarasını gören, bakışlarıyla teselli veren; yetinmeyip birbirini dinleyen insanların gölgesi düşmüyor geceye. Neyse ki. Bir tek Umut'un gözlerindeki yarım kalmış sevinç ve sessizliğimiz...

Yıldızlı bir gece. Yıldızlar hep gökyüzünde. Ama canım isterse görüyorum onları. Yanıp sönen parlak ışıklar. Hep orada olsalar bile, çoğu zaman başımı göğe çevirmiyorum. Uzun süredir aklıma hiç düşmüyorlardı. Şimdi ne olduysa bakışımı toprağa çevirmek istemiyorum. Yıldızlara bakıyorum. Arada gözüm kollarımda sardığım sıcaklığa takılıyor, bebeğimi okşuyorum. Canımın istediği her şeyi görüyorum onda. Aylardır beklediğimiz misafir gelmiş. Onca hazırlık... Raftan düşmüş gibi, hızla aşağıya inen bakışlarım kediye takılıyor. Umut'a daha yakın oturmuş, hatta kuyruğuyla sırtını sıvazlıyor. Benim baktığımı görünce çeki düzen veriyor kendine. Umut ise kim bilir hangi yıldızın peşinde. Belki de kayıp gitmeyi düşünüyor. Üçümüzün de dinlenmeye ihtiyacı var. Boğazımızdaki düğümü çözmeye. Sadece dinlenmek de değil, birilerinin bizi dinlemesine de. Sabırla, sözümler kesilmeden dinlenilmeye ihtiyacımız var. Kana kana konuşmaya, zehrimizi boşaltmaya. Ama kim dinlemek ister ki bizi? Bir adam, bir kadın, bir kedi ve bir bebeğin hayatını, kim dinler? Hem de sıkılmadan. İnsan hayatına duyulan sağlıklı merak duygusunu gidermek için dinlemek isteyen biri çıkar mı? Hangi canlı bir diğerinin korkularını taşımak ister? Geceye karpuz kabuğu düşürmemek gerek. Ürkülerin hepsi sabahın olsun. Ah bebek, sıralı kavak dibinde senin de toyluğun olsun. Yıldızlı gecede Umut ve Nigar sarılsın birbirine. Kucaklarında bir bebek eli, bir de pati. Bir bir uyutmak için yıldızları, başlasınlar ninniye. Atem, tutem men seni/ Şekere katem men seni/ Akşama baben gelende oy/Önüme atem men seni.

Ninniye söylemeye daldım, yine unuttum mektubun gerisini. Nasıl bir akıl oyunudur bu anlamıyorum. İnsan, yol arkadaşını nasıl unutulabilir? Mektubu kutusundan çıkarmak öyle zor geliyor ki. Kim gidip arayıp bulacak onu dolabın derinliklerinden? Pati! Şuna da bak. Bir iş istemeye gör. Tırıs tırıs nasıl da uzaklaştı yanımdan. Zul geliyor şimdi kalkmak. Bir gayret doğrulmuşken...

Yıldızlı bir gecenin oyunu bize bu...

Anımsıyorum! Oturayım oturduğum yerde. Sımsıkı yumdum gözlerimi. Dünyayla bağımı kesince bir bir aklıma düşer her şey.

Yıldızlı bir gecenin oyunu bize bu...

Nasıldı gerisi bu mektubun! Yok yok anımsadığım bir şey yok. Madem gidip alamıyorum mektubu, o zaman tek çare en başından bir daha okumak. Ve ninniye gelince, mırıldanmadan bir sonraki satıra geçmek.

Aylarca karnımın içinde devinip duran bebeğe bakıyorum. Kafası göğsümde, elleri elimde öylece oturuyoruz...

Annemin yazdığı onca şey içinde, neden bu mektup daha çekici geliyor bana? Cevabı kolay aslında: Doğduğum günü öğrenmek istiyorum. Nasıl bir gündü? Yağmurlu, sisli, güneşli... Üzerime ilk ne giydirdiler? Annem ne giyinmişti? Terlikleri mesela. Nasıldı? Topuklu, tüylü, pullu... Al basmasın diye kırmızıydı belki. O güne dair öğrenebildiğim tek şey gece... Yıldızlı bir gecede doğmuşum. Adımı o gecedan esinlenerek koymuşlar.

Bak mektubun devamını unuttum yine. Parazitlerle dolu bir radyoda sevdiğin şarkıyı dinlemeye çalışmak gibi bir şey bu. Olsun gün uzun. Nasılsa evdeyim. İstedğim kadar doğduğum günü düşünebilirim. Okula gidemeyeceğim, hastayım çünkü. Ben hasta olunca, ev de hasta oluyor. Annemin ve babamın korkuları, sabahı tansiyon ve mide ağrısı olarak selamlıyor. Akıp giderken gün, herkesten çok benim dertlenmem gerekiyor, ama ben hiçbir şeyi umursamıyorum. Hasta olmak güzel şey. Evde kalmak. Yan gelip yatmak. Doğduğum günü düşünmek, büyümemi bana masalmış gibi anlatan anıların arasında gezinmek. Bir şekilde okuldan yırtmak, aylıklık etmek, kendimle baş başa kalmak güzel şey.

Pencerenin yamacına tünedim. Evimize koştur apartmanları tarıyor gözlerim. İşte orada! Sahneyi çoktan kurmuş. Tütüsü üzerinde, ayaklarında puantlar. Kurşun askerden bir bölüm sergiliyor belli ki. Onu izlediğimden habersiz. Gözlerimi kapıyorum ve müziği dinliyorum. Beni kendimden geçiren operaların geçiş töreninden sıyrılıp, gözlerimi açtığımda çoktan dansa başladığını görüyorum.

Plie... Evet, işte bu plie. Bir bebeğin adım atmasıdır balede plie; dizler kırılı halde durmak. Ne müthiş bir şey. Bebek ilk kez ayağa dikildiğinde anne ve babasının yüzünde parlayan sevinç kamaştırıyor gözlerimi. Ayaklarıma bakıyorum. Yapabilirim. Onun yanında durmak için aralıyorum perdeyi. Haydi! Bir plie. Ayakta duran çocuk birkaç adım atıyor. Anne ve babası heyecandan havaya zıplıyor. Alkış, ıslık, türlü tezahüratlar eşliğinde hayata yürüyor bebek... Plie tamam. İkinci adıma geçmek için hiç sabırsızlanmıyorum.

Ayaklandım da diz kırıyorum. İki battement tendu. Şiir gibi bir şey bu. Birkaç saniye kendi kendime mırıldanıyorum. Battement tendu, battement tendu, battement tendu...

Yan yana duruyoruz. Birlikte hareket ediyoruz. Yüzüme hiç bakmıyor. Baksa, belki aramızdaki büyü bozulacak biliyor. Başıyla yönetiyor dansı. Ne kadar da tatlı! Beni hiç zorlamıyor. Ayağının altını yere sürüyor ve son noktada duruyor. Kalçası tam açıktayken, bana bakıyor. Yok, yok "bu olmaz" bakışı değil, "sabret" de değil... "Ne acelemiz var!" dercesine gülümsüyor. Battement tendu beni büyülüyor. Ayaklanmışım. Birazdan kendi etrafımda döneceğim.

Yıldız! Bacaklarını ger. Bu yürümek için ilk adımdır fizyoterapide. Biraz yürüyelim. Sonra dinleniriz. Hatta biri bizi dinler belki de.

